

Norsk Folketidning

No. 8.

Dette Blad udkommer hver
Lørdag.

Kristiania den 22 Februar 1868.

Fierdingaarlig: fint Papir 48 N ,
simpelre 30 N .

3die
Marsg.

Indhold:

Hvalrossen (med Afbildning). — Fattige i Paris. — De
sidste Begivenheder. — Kristiania. — Nyheder.

Hvalrossen.

Hvalrossen er et højnordist Dyr, der har sit Op-
hold ved de fleste af Polartrakternes Iskyster.
Spitsbergen og Novaja Zembla, Grønland og
Behringshavet ere de Steder, hvor de endnu fore-
komme i nogenlunde stort Antal, endstjønt Menne-
skene i Aarhundreder ogsaa her have troligt arbej-
det paa deres Udslæggelse. Paa Drivisen gjør
den undertiden lange Rejser, og saaledes har det
hændt, at den et Par Gange har havnet ved
Norges nordlige Kyster.

Udvokset er den omtrent 12 Fod lang og i
Omkreds om Bugen omtrent ligesaa tyk. Denne
uformelige Figur, der i Forhold til Størrelsen
overordentlig lille Hoved, der uden Indsænkning
ved Halsen træder frem af den sækformige Krop,
de ufuldkomne Yderlemmer, der ligesom Skind-
lapper hænge ned paa Siderne, alt dette gjør Indtryk-
ket af at det er et Dyr, der endnu ikke har udviklet
sig, en uhyre Larve, der er det første Trin af en
senere og fuldkomnere Udvikling. Huden er tyk
og sprukket, og lægger sig i dybe Folder; hist og
her voxe korte Haar frem, der foran paa Kinderne
danne et noget tættere Skjæg. Farven er mørke-
brun, men bliver med Alderen lysere; Hugtænderne
naa hos Hannen lige
til en Mens Længde,
og ere Dyret uund-
værlige, dels til med
dem at hage sig fast
i de Isflage, som det
skal bestige, dels og
fornemmelig til her-
med at opgrave af
Lerbunden de Mus-
linger, der udgjøre
deres eneste Føde.

Dens Bevægelser
paa Land indskrænke
sig til en yderst be-
sværlig Fremvælt af
Kroppen, uden at de
stumpede Fødder her-
under kunne gjøre Dy-
ret nogen væsentlig
Tjeneste; snart ligge
disse bagover, snart ere
de indadbøjede, snart
hængede med Rygsiden
nedad. Derfor gaar
den aldrig langt op
paa Land, men holder
sig stedse saa nær Van-
det, at blot en liden
Bevægelse med Krop-

pen kan bringe den ud af Ligevegt saaat den ruller
ned i Søen. Men om Høsten, naar de i store
Hjorde begive sig op paa en bestemt Strand, hvor de
forblive i flere Uger, da blive de først Ankomne af
de Senere trængte længere og længere indover,
og da ere disse redningsløst fortabte, om de blive
overraskede af Harpunereren.

I Vandet svømme de gerne i Høje og
høve somofteft samtidsigt sine Hoveder op for at
aande. Herunder dannes en Sky af Damp og
Skum foran hver af dem, og deres høje Stønnen
kan høres i lang Afstand. Seede paa langt Hold
og fortra, have især de Yngre, hvis Hugtænder
endnu ikke ere udvokse, noget af de menneskelige
Træk i sit Ansigt, og det er ikke usandsynligt, at
Hvalrossen har bidraget til Historierne om de
Sævmænd, hvormed den nordiste Indbildnings-
kraft har befolklet Havdybet.

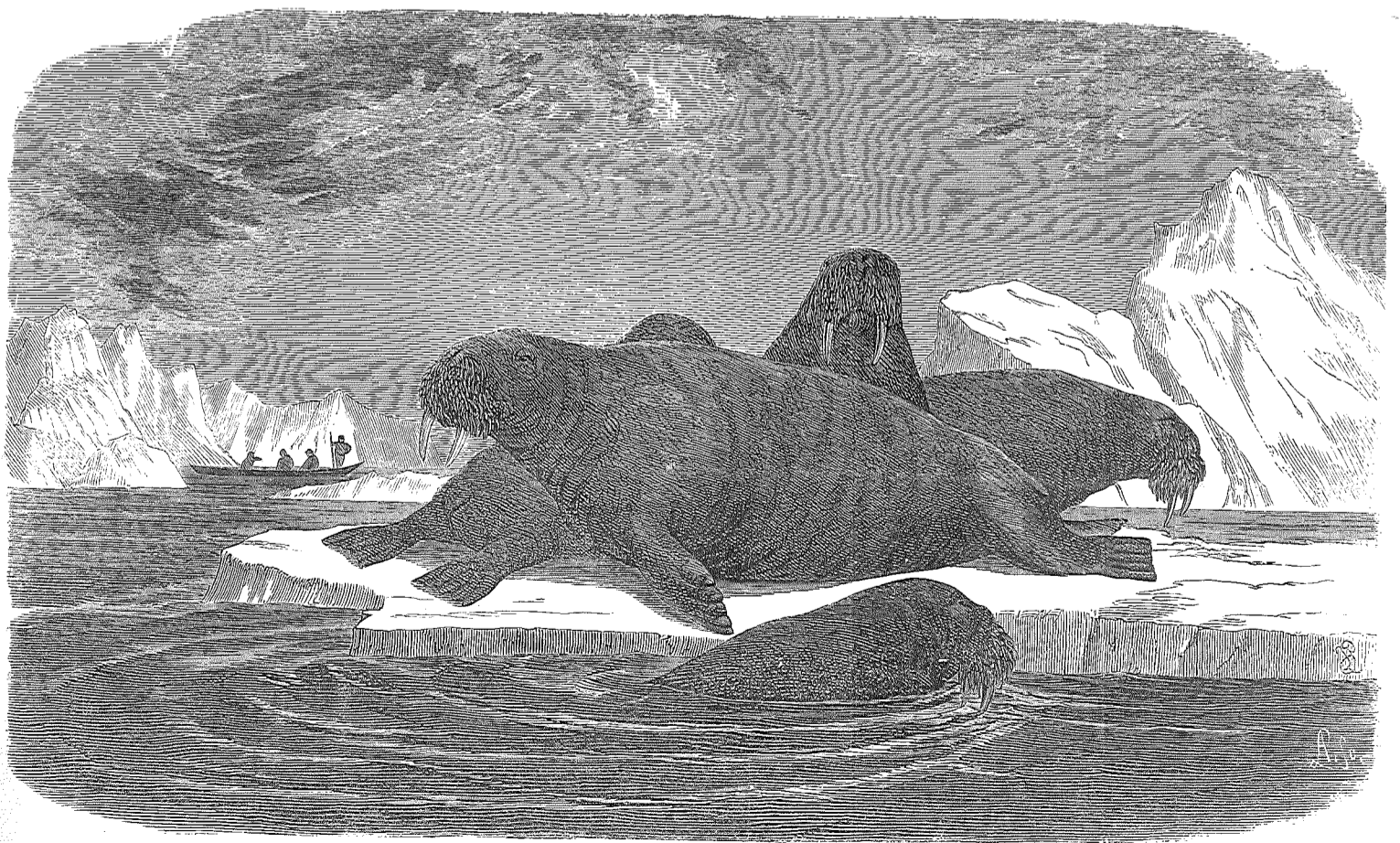
Dens Indlingstilhold om Sommeren er Driv-
isen, hvor den gerne i Solstinsdage ligger flok-
kevis og sover. Her har man ofte Anledning til
nøje at iagttage deres Former og Bevægelser, og
fra et saadant Opholds er ogsaa det Billede
taget, som vi her giengive. Den ene ligger med
Hovedet nedover Iskanten og klappet Isen med de
flade Bagfødder; en anden rejser sig paa de
korte Forben og klør sig med Bagfoden i Hove-
det, en i højeste Grad overraskende og tillige lat-
terlig Bevægelse af en saadan Rjødflump; de fleste
ligge i dyb Søvn. Undertiden hvile de paa et
Isstykke i saa stort Antal, at dette trykkes dybt
ned i Vandet; ofte vanke der Hug og Stød i

Trængselen, og de bære længe bagefter Mærkerne
deraf. Ofte høres man herunder deres forunder-
lige Stemme, der er en Blanding af Brølen og
grov Gjøen.

Hvalrossen er af en fredsommelig Natur og
angriber aldrig Menneffene uden først at være
angreben af dem. Men bliver den let saaret, kan
den med sine uhyre Hugtænder med Lethed splintre
eller slaa Hul i Baaden og derved udsætte Fangst-
mændene for den største Fare. Hunnen nærer stor
Omhed for sin Unge, og blive de begge forfulgte,
ser man den ofte sætte Ungen mellem Forbenene,
trykke den ind til sit Bryst, dykke ned og komme
op med Ungen paa Ryggen. Bliver Ungen fan-
get, søger den at hente den igjen fra Baaden;
herunder hændte det engang, at en af Fangst-
mændene faldt i Vandet, blev af Hvalrossen an-
seet for dens Unge, grebet og duffet flere Gange
under, uden at Hvalrossen mærkede sin Feiltagelse,
indtil det endelig lykkedes ham at redde sig.

Naar Ungerne ere 2 Aar gamle, have Hug-
tænderne naaet en Længde af 3—4 Tommer, og
først nu ere de istand til at opgrave de Muslinger,
hvoraf de senere udelukkende skulle leve. Lige
indtil denne Tid lever Ungen alene af Moderens
Mælk, og forat dette kan ske, har Naturen sørget
ved at give Hunnen Unge blot hvert andet Aar.

Hvalrossen jages for Spækkets, Tandernes
og Hudens Skyld. Spækket ligger i en Tykkelse
af omtrent 3 Tommer under Huden, og antages
hos et fuldvogent Dyr at levere en Tønde Tran.
Huden er saavel raa, som tilberedt, fortrinlig til

Hvalrossen.

